

Tillslut blir alla älskade

Jag vaknar av att min väckarklocka ringer.

Fan, inte måndag nu igen.

Jag reser mig segt upp från sängen och stänger av väckarklockan, klockan är 06.45 och helvetet – skolan börjar om fyrtiofem minuter.

Jag går till min garderob, för att välja kläder men jag hittar inga jag känner mig bekväm i. Alla mina mjukisbyxor ligger i tvätten, så jag måste ta jeans.

Usch.

Jag drar på mig ett par svarta jeans och sedan en svart huvtröja. Jag älskar den huvtröjan, för jag fick den från min pappa som inte finns kvar i livet längre. Han rökte en del och fick lungcancer. Pappa kämpade med cancer i två år och han gick bort bara för någon månad sedan. Han lämnade mig och mamma i stor sorg.

Vid sminkbord som jag inte ens använder för att förvara smink i utan att förvara mina brev jag har hittat i mitt skåp i skolan varje dag, men ingen hittar dem för dem är gömda. Jag vill ju inte att mamma ska veta vad som händer i skolan, nu när hon inte mår bra själv. Mamma jobbar hela tiden och hon är nästan aldrig hemma och det är riktigt jobbigt men ändå rätt skönt, för då kan jag gråta

hur mycket jag vill och skrika hur mycket jag vill och ingen kan höra mig.

Jag tar min hårborste och borstar igenom håret och sedan går jag upp från källaren och klär på mig mina ytterkläder och rör mig mot skolan. I mina hörlurar spelar musik på högsta volym. Jag går samma, samma väg till skolan, förbi Olivers hus, sedan fortsätter jag förbi dagis och sedan till skolan.

Senare, när jag kliver in i skolbyggnaden märker jag hur alla stirrar på mig. Någon viskar i den andras öra och sedan fnissar.

- Hur ser du ut tönt? tränger igenom musiken i hörlurarna.

Allt har pågått sedan jag började högstadiet, min bästa vän Alexandra började hänga med eleverna ifrån Hova och slutade prata med mig. Visst, det var jobbigt, men det som var jobbigast var att Alexandra började reta mig för att vara en av de ”coola” i skolan. Är det ens tufft av att börja reta någon bara för att känna sig cool bland killarna?

De där minnena har förstört mycket i mitt liv. Idag, ett år senare har jag ingen vid min sida. Det är jobbigt, men vad ska jag göra, jag är som osynlig för dem. Den ända som pratar med mig är min mentor.

- God morgon, säger min mentor när han går förbi mig i korridoren när jag sitter på en bänk utanför klassrummet.

Jag svarar med en nick för att jag är inne i musiken.

Min klass 8a går in i klassrummet, men inte jag. Jag sitter hellre på en bänk utanför. Hatar måndagar, det är den värsta dagen på hela veckan. Jag menar vem vill ha matten som första lektion efter mentorstiden? Inte jag i alla fall.

Min mentor kommer ut till korridoren och får med mig i på mentorstiden, det är tydligen jätte viktig information om jullovet, som är om några dagar. Det ska bli skönt med jullov slippa skolan i två veckor.

Jag går in och sätter mig längst bak i klassrummet och lyssnar inte jättebra på vad han säger, men jag vaknar till när han säger bal, jag vill så gärna gå med Oliver men jag är hundra procent säker att han ska gå med Alexandra. Så den idén kan jag slänga i väggen.

Mentorstiden är över och om cirka tio minuter börjar matten. Jag går ut från klassrummet och sedan sätter jag mig vid samma bänk jag satt på innan. Mina hörlurar spelar fortfarande musik på högsta volym, så att jag inte ska höra alla andra och hur de pratar skit om mig. Det är väldigt skönt att inte höra vad de säger faktiskt.

Mattelektionen börjar och jag blir tvingad in på lektion.

Kärringskap, låt mig vara.

Jag sätter mig längst bak där jag satt förut och fortsätter lyssna på musik, som vanligt.

Alla lektioner förutom tekniken är bra och teknik har vi inte idag, det är som jordens undergång. Jag gillar teknik för då har jag min mentor som undervisar och han förstår mig och han låter mig vara rätt ofta. Alltså jag får strunta i lektionen och sitta i vårt nya café istället för att vara på lektionen och få närvaro. Bästa läraren, om alla andra kunde vara mer som Christoffer, allt hade varit helt amazing.

Plötsligt knackar det på dörren, hela klassen reagerar förutom jag.

Matteläraren Susanna öppnar dörren och ropar:

- Alice!

Jag reagerar inte.

- Alice, hallå Alice! Christoffer är här och vill prata med dig! höger Susanna rösten.

När jag hör ”Christoffer” vaknar jag vid liv igen och går fram till dörren och stänger den efter mig.

- Hur mår du? frågar han.
- Inte alls bra, svarar jag och har blicken i det gråa stengolvet.
- Jag ser det på dig och jag märkte det på mentorstiden, säger han. Vet du vad?

Jag skakar på huvudet.

- Jag sätter dig ledig resten av dagen, men du måste klara av mattelektionen, var delaktig.

Jag nickar och tackar, sedan går jag in igen.

När jag kommer in igen stirrar alla på mig, vid min plats sitter en post-it-lapp. ”OMG, jag måste skaffa solglasögon, det sticker i ögonen när jag ser dig”. Jag ser hur alla tittar på mig, förutom Susanna för hon är lika efterbliven som en kosa.

Vem klistrade fast lappen här?

Jag menar jag var ute från klassrummet i max trettio sekunder. Jag biter ihop för att inte gråta, jag viker ihop lappen och lägger den i bakfickan och eleverna slutar stirra på mig och börjar fnittra och hånskratta åt mig.

Matten är äntligen slut och jag får gå hem till mitt underbara rum, där jag kan isolera mig. Jag hittar min skåpnnyckel i jackfickan och låser upp mitt skåp utan att tänka på det, men ångrar mig lika fort.

Vad fan skulle jag in här och göra? Jag kan inte bara stänga skåpet igen. Jag måste ta alla dessa brev.

Jag tar breven, som legat här säkert sedan förra veckan då jag var ”sjuk” och lägger dem i min jackficka. Sedan stoppar jag in mina hörlurar i öronen och går hem.

Efter tio minuter är jag äntligen hemma, när jag kommer in skyndar jag mig fort ned till min källare, där jag får vara helt själv. När jag väl är nere i mitt sovrum låser jag dörren och tömmer min jackficka på brev och läser dem. ”jävla hora!”, ”OMG, skaffa gymkort och gå ned några kilo”, ”snälla dö”. Jag brister i gråt och slänger alla

brev i min samling i mitt sminkbord, där ingen hittar dem.

Jag drar av mig jeansen och tar på mig ett par pösiga mjukisbyxor istället, som jag tar från den smutsiga tvätten.

Klockan är nu prick 10.00 och jag slänger mig i sängen och börjar titta på någon film på Netflix. Jag hinner knappt se fem minuter innan jag somnar. Jag vaknar med ett ryck för att någon bankar på dörren. Jag kliver upp från sängen och utanför står mamma, min älskade mamma. Jag blir helt skockad och börjar gråta. Mamma lägger armarna om mig och kramar mig:

- Jag har saknat dig, säger hon och börjar gråta.
- Jag har saknat dig med, jag har inte sett dig på flera veckor, svarar jag.
- Förlåt.
- Du här ju här nu, säger jag och kramar om mamma ännu hårdare.

Kramen är alldeles varm och efterlängtd, men den avbryts med ett pling ifrån min mobil från okänt nummer. Jag tar upp mobilen och läser det tyst, ”Tjockis”.

- Vem var det? frågar mamma.

Jag stänger av ljudet på mobilen och svarar att det inte är något. Mamma tror mig och går upp till köket för att laga middag. Jag följer henne med blicken i trappen på väg upp och sedan tar jag fram mobilen och raderar

meddelandet, sedan går jag upp till mamma som precis börjat steka pyttipanna i köket. Middagen blir klar och jag och mamma tar varsin portion och sätter oss vid middagsbordet och börjar kaka. Vi k äkar och har en bra middag tillsammans. Jag har äntligen en bra feeling i kroppen.

Efter middagen sätter vi oss i vardagsrummet och bestämmer oss för att se en film. Undertiden vi väljer film frågar jag mamma:

- Hur var det i London?
- Jo, börjar mamma segt.

Tystnaden varar en lång stund och sedan fortsätter hon:

- Det var väl sådär.
- Vadå?
- Jo, för att jag missade tåget hela tiden och kom sent till det viktigaste mötet under hela tiden jag var borta.
- Men mamma, säger jag och börjar skratta.

Vi skrattar nu tillsammans, men skrattet från mamma övergår till gråt. Jag känner min empati och frågar:

- Vad händer egentligen?
- Eftersom jag kom sen till mitt möte fick jag sparken från jobbet, så nu kan jag inte försörja oss.
- Vi kommer på något, säger jag till mamma och kramar oss henne.

Vi struntar i filmen och bara sitter tätt intill varandra och kramar varandra, under tiden jag pratar om hur det går i skolan, men jag berättar ingenting om mobbningen och alla dessa brev jag får varje dag.

Dagen flyger iväg och det blir dags att få sig en ”skön” sömn. Nästa morgon vaknar jag av att mamma sjunger lika vackert som min pappa gjorde när han levde. Mamma sjunger pappas favorit låt och jag får tårar i ögonen och går upp till mamma i köket. I köket har mamma stekt ägg och hon skrattar åt mig när hon får syn på mitt hår:

- Alice, hur ser du ut?
- Va? Jag vaknade nyss och klockan är halv sju på morgonen, svarar jag.

Mamma breder två mackor en till henne och en till mig, sedan äter vi frukost tillsammans och jag frågar snällt:

- Kan du köra mig till skolan idag? Så jag kan få mer tid på mig på morgonen.
- Allt för dig.
- Tack, älskar dig, säger jag och skyndar mig ned till min källare.

Jag går till mitt sminkbord, men inte för att läsa brev utan att få testa den nya mascaran jag fick av mamma, som hon köpt i London. Den bara verkligen jättebra, jag fick de fransar som mamma berättade för mig. En bra volym och längd. Sedan tar jag på mig samma svarta jeans från igår och sedan en vit skjorta som mamma även köpt i

London och borstar ned mitt hår som står åt alla håll. Jag känner mig verkligen jättefin och det känner jag mig aldrig.

Tiden rinner iväg och jag stressar för att få med mig mobilen och mina hörlurar.

- Vart är din skoldator? frågar mamma.
- Jo, säger jag och försöker komma på något. Christoffer berättade att vi inte behövde dem idag, varför vet jag inte.
- Jaha, okej.

Framme vid skolan kliver jag ur bilen och drar upp luvan över huvudet så att inte snön ska få mitt hår att bli lockigt. När jag kommer in genom skolans svarta entré är det helt tyst, ingen säger någonting. Vad har hänt?

När jag kommer upp för trappan där min klass har sina skåp tillsammans med de andra klasserna i åttan. Jag låser upp mitt skåp och tänker att det inte ska vara något där i, men det var det fast bara ett brev. Jag tar breven och sedan låser skåpet igen och läser det. ” Hej Alice, det är så här att jag har spanat på dig länge och jag vill gå med dig på vinterbalen, mvh O ”. Resten kunde man inte se.

Kan det vara Oliver? Nej, han ska säkert gå med Alexandra.

Mina tankar avbryts när våra engelskalärare kommer förbi och säger:

- God morgon.

Jag svarar och reser mig upp och går in i klassrummet frivilligt. Det sker aldrig, men det där brevet fick mig att känna en känsla jag nästan aldrig känt förut. Glädje.

När lektionen börjar sitter jag inte ensam utan Alexandra sitter bredvid mig. Men varför?

Dagen engelskalektion är jag helt närvarande. Plötsligt säger Alexandra:

- Hur mår du?

Jag bara tittar på henne, som att hon bryr sig?

- Varför bryr du dig? frågar jag.
- Men för fan jag bryr mig om dig. Jag saknar dig.
- Okej, så genom att sakna mig sprider du falska saker om mig, bara för att passa in? utbrister jag så hela klassen hör och går därifrån.

Hela klassen sätter blicken på mig och jag slår igen dörren hårt, så hårt att det ekar i den tomma korridoren. Sedan springer jag ned för trappan och skyndar mig till musikrummet i byggnaden bredvid, där jag sitter och spelar piano tills jag har lugnat ned mig. Eftersom mitt intresse är att spela piano och skriva egna låtar, men inget någon annan hör. Plötsligt öppnas den isolerade dörren till musikrummet, det är ingen musiklärare som kommer in utan Oliver.

- Hej, säger han försiktigt.

Jag slutar med det jag håller på med och svarar:

- Vad vill du? säger jag. Ska du lämna en lapp till mig, eller?
- Ja, det ska jag faktiskt...
- Då kan du gå, avbryter jag.
- Nej, det är inte en sån lapp. Utan en lapp som jag vill att du ska läsa.

Jag sträcker fram handen över pianot och får ett brev. Brevet innehåller ett ihop vikt papper. Jag tar fram pappret från kuvertet och sedan läser högt:

- Hej Alice, jag är inte ute efter att få dig att må dåligt och så vidare. Jag vet jag har varit ett svin mot dig, som när jag tafsade på dig. Jag har mått skit efter det, jag har ångest varje dag jag ser dig så nere i skolan.

En tår lämnar ögat och rinner ned längst min kalla kind. Oliver tar brevet och fortsätter själv:

- Det är jag som har skrivit lappen till dig, för att du är fin och jag gillar dig verkligen. Så jag undrar...

Är det nu det händer?

- Om du vill gå på vinterbalen med mig, avslutar han.

Jag tror det är första gången jag har gråtit glädjetårar.

Oliver skolkar resten av engelskalektionen inne i musikrummet, för att dels vara med mig och för att spela musik. Oliver på gitarren och jag på pianot och sjunger. Inte visste jag att han kunde spela gitarr, men han är helt otroligt bra på det han gör.

Det börjar bli dags för lunch och vi beslutar oss att gå till Ica. Vid Ica entrén möter vi Alexandra och det gänget Oliver hänger med, jag får panik och drar upp mobilen för att ”titta” genom snapchat, men jag känner blickarna från Alexandra. Jag får en snabb blick på hur Oliver ser röd ut ansiktet. Skäms han?

- Jaså, Oliver hänger du med Alice, säger Alexandra och få de andra i gänget bakom henne och skratta.
- Ja, varför ska du bry dig?

Hon skrattar och sedan går ut från Icaentrén och knuffar till mig på axeln och min mobil faller till golvet. Jag tappar nästan andan.

- Sprack den, frågar Oliver när jag tar upp mobilen från det kalla sten golvet inne på Ica.

Jag nickar till svars. Jag blir helt tom i känslorna och går raskt i butiken och Oliver hinner knappt med hastigheten jag har. Men han får tag i min axel och vänder mig om och all min mascara är helt förstörd och mina ögon är röda, så att man kan tro att jag har rökt på något.

- Alice, säger han lugnade. Det är bara en mobil.

- Ja, en mobil som jag fick av min pappa innan han dog i lungcancer, säger jag sedan och bryter ihop.
- Va?

Jag svarar inte, jag rotar fram en näsduk i min vinterjacka och försöker få bort mascaran som är i hela ansiktet. Det funkar inte. Oliver är helt tyst och tar tag i min arm och sedan för mig till ett ställe Oliver alltid går till när han mår dåligt. En gul bro över Gullspångsälven vid Göta holme. Vi klättrar upp dit och sätter oss på cementgolvet som leder en lång väg under bron till andra sidan av älven och bara pratar:

- Varför är Alexandra så elak mot dig? frågar han.
- Ja, börjar jag segt. Hon har gjort något som jag har använt mot henne när jag var för trött på allt och kände att jag måste bara få bort det. Så jag började skriva till henne på Snap.
- Vad skrev du?
- Ja... hon hade gjort mig jätteförbannad på henne och jag visste inte vad jag skulle säga, så jag skrev "bara för att du väljer ha sex med din bästa väns crush är det inte mitt fel".
- Jo, det var jävligt grovt, svarar Oliver.
- Jag vet, jag ångrar det som fan, men jag får aldrig chansen att prata med henne, eftersom hon alltid har med sig gänget överallt.
- Jo, det kan jag hålla med om, det är skit jobbigt. Det är därför jag inte hänger med dem så mycket.
- Mm, men varför kommer du och sätter dig här när du mår dåligt?

Det blir tyst och Olivers blick blir helt tom.

- Jaa, börjar han. Mina föräldrar bråkar en hel del och när jag får chansen springer jag så fort jag bara orkar hit, så dem inte kan hitta mig. Töntigt, jag vet.
- Nej, det är inte töntigt, svarar jag och kramar om honom helt utan anledning.

Han verkar som att han behövde en kram, Olivers andetag börjar bli mer normala och lugna.

- Tack, säger han.

Jag ler och tittar ned i det kalla cementgolvet under bron. Jag tar upp min mobil i jackfickan och försöker se vad klockan är, jag ser att klockan börjar bli mycket och att våran sista lektion för dagen börjar snart. Jag reser mig upp och får med Oliver och sedan rör vi oss långsamt mot skolan.

Vi hinner precis till klassrummet och våran kemilektion börjar. Vi tar den lediga platsen längst bak i vänstra hörnet där alla labbförklädden hänger.

Jag försöker allt för att kunna fatta något men jag har inte varit med några andra kemilektioner på hela läsåret, så det som lät när hon öppnar käften som ett helt främmande språk. Jag kämpar mig genom lektionen och gör vad kemiläraren säger.

Den fyrtyo minuters långa kemin är nu över och jag får äntligen komma hem till mamma, eller det var det jag

trodde jag skulle få. Jag ska få följa med Oliver hem, det bubblar i hela min kropp när jag tänker på det, men det kommer säkert bli stelt. Jag menar jag har aldrig hängt med honom tidigare och det känns lite stelt att bara följa med honom hem.

Vi kommer fram till ett vitt hus, där Oliver bor och sedan klär vi av oss våra ytterkläder och sedan visar han mig vägen till hans rum. Han har hela övervåningen för sig själv.

- Vad fint du har det, säger jag och går mot fönstret med utsikt över området.
- Tack så mycket, svarar han och sätter sig i sängen.

Jag kunde se mitt hus en bit ifrån. Jag vänder mig senare om när jag beskådat mitt fula gula hus i någon minut och säger:

- Vad vill du hitta på?
- Jag vet inte, vill du kanske se någon film eller något? säger han och blir generad.
- Visst.

Oliver nickar och sedan startar någon film som är väldigt populär från Netflix. Filmen är ganska seg men jag ger den en chans. Det blir lite kallt så jag drar åt mig mina ärmor från min hoodie. Plötsligt frågar Oliver:

- Fryser du?

Jag nickar och plötsligt känner jag en varm hand om min hand. Sedan flyttar han sig närmre mig och snart ligger vi och skedar, men det avslutas lika fort. Dörren öppnas och där står Olivers pappa med en whiskyflaska i handen, som snart är tom.

- Vem är du då? frågar han.
- Jag? frågar jag och pekar mot mig. Jag heter Alice.
- Så heter du ja, Oliver har pratat mycket om dig, säger han. Oliver har sagt bland annat att han skulle vilja ha en sådan hora som du.

Jag slänger min blick mot Oliver och tårarna samlas i ögonen.

- Jag trodde du gilla mig, men jag hade visst fel, säger jag och kliver upp ur sängen och lämnar huset.

Den korta vägen hem är riktigt kall, eftersom jag sprang utan skor och jacka. Alla tankar skriker i mitt huvud, dem försvinner inte. Jag försöker tänka på hur allt hade varit mycket bättre om jag inte existerade längre. Ingen hade ens saknat mig. Mamma hade kanske saknat mig, men jag tror att pappa saknar mig allra mest.

När jag äntligen kommer in genom min ytterdörr möter jag en doft av tacos.

Tacos på en tisdag? Det måste vara något viktigt som har hänt.

- Hej min underbara, säger mamma när jag kommer till köket.

Hon märker inte ens att jag är helt blött om fötterna eller inte har någon jacka på mig.

- Hej, svarar jag. Tacos... på en tisdag?
- Ja, det är inget speciellt som har hänt, men jag tänkte att vi kunde ha en liten mysdag.

Jag nickar och sedan börjar duka fram till mig och mamma, sedan tänder jag lite ljus för att få en extra touch. Vi äter och bara snackar strunt om allt och alla. Vissa saker måste jag ljuga om, som när mamma fråga om Alexandra och skolan.

Min och mammas middag avslutas med en dessert framför en film i soffan. Plötsligt plingar det till i min mobil, jag drar diskret upp mobilen.

- Vad är det? frågar mamma direkt för hennes nyfikenhet är helt sjuk jobbigt.
- Det var ... Alexandra som skicka, ljög jag eftersom det var Oliver som skickade.
- Jaha, vad ville hon?
- Inget, bara en snap inget viktigt.

Mamma nickar och fortsätter att komma på filmen. Jag läser och svarar Olivers meddelande.

Oliver

Förlåt, verkligen förlåt för min pappa, han har ett alkoholmissbruk och han förvränger allt HELA tiden.

Jag

Hur ska jag lita på dig?

Oliver

Jag kommer över, så reder vi ut det här.

Jag

Ok.

- Mamma? säger jag lugnt.
- Ja?
- Oliver från min klass kommer över, vi ska göra klart ett skolarbete tillsammans, ljög jag återigen.
- Okej.

Det tar inte ens fem minuter innan Oliver knackar på våran dörr. Han har med sig mina skor och min jacka.

Jag öppnar dörren och sedan går vi ned till min egen källare. Jag visar vägen till mitt sovrum och vi sätter oss i min bäddade säng. Oliver vill ta mig i handen, men jag drar bort den så fort jag känner hans hand.

- Alice, börjar han. Min pappa har grova problem med alkoholen och jag har alltid tyckt synd om dig när du mått skit, men...
- Du är rädd för att bli mobbad, avbryter jag.
- Typ, så ja.

Jag vänder bort blicken och mina tårar samlas i ögonen, sedan rinner det ned på kinden.

- Se på mig, säger Oliver och får tag i min hand.

Han ser att jag gråter och får panik. Han torkar bort en tår som rinner längst min kind och sedan fortsätter.

- Jag gillar dig verkligen jättemycket, sedan dag ett. Då jag såg din när du kom in i klassrummet i ettan.

Mina tårar slutar rinna och våra blickar gav mer än tusen ord.

Hans ögon, jag dör.

Plötsligt hände det. Hans läppar är helt mjuka. Min sovrumsdörr öppnas hastigt och våran första kyss avslutas och i dörröppningen står mamma.

- Jag skulle bara titta till hur det går, säger hon.
- Det går...bra, säger jag långsamt.
- Okej, säger mamma och sedan stänger dörren.

Jag blir helt stum.

- Va? frågar Oliver och börjar skatta.
- Jag berättade för mamma att du och jag har ett skolarbete tillsammans, svarar jag och försöker hålla mig för skratt men det går inte.

Mina jobbiga känslor ändras och blir till glad och Oliver känslor blir tvärtom till mina. Han går från skratt till ett falskt leende. Det leendet känner jag igen.

- Vad är det, frågar jag.

- Det låter kanske jättestelt och så men skulle jag kunna få sova här, eftersom min pappa är grovt alkoholpåverkad och det kommer bli allvarliga bråk mellan mamma och pappa.
- Men det är klar du får stanna, svarar jag och kramar om honom.

Kramen är riktigt varm och underbar.

- Alice! ropar mamma ned till källaren.
- Ja! svarar jag och springer upp i den vita trappan.
- Jag åker till morfar och hjälper han med hans svåra ryggbesvär, förklarar hon. Så du blir hemma ensam i några dagar.
- Men du har knappt varit hemma och nu ska du åka igen? frågar jag.
- Jag vet att jag aldrig är hemma, men han behöver verkligen hjälp.
- Mm, okej då, säger jag nedstämt. Ha de bra.

Sedan går jag ned med tunga steg i trappan och slänger mig i sängen och sedan drar åt mig en kudde för ansiktet.

- Vad hände där uppe? frågar Oliver.
- Mamma drar igen. Så du kan stanna längre om du vill det, säger jag i kudden så han får svårt att höra.

Jag märker inte hur han skiner upp innan han säger:

- Tack.

Senare, runt kvällstid börjar vi båda att bli hungriga och vi bestämmer oss att äta någonting. Vi går upp till köket och börjar värma lite pytt i panna, som då var kvar sedan jag och mamma åt tillsammans. När vi har värmt våran mat sätter vi oss vid det vita middagsbordet med en röd och julig duk på. Vi säger inte så mycket, utan vi fokuserar mest på att bli mätta.

- Just det fan, säger Oliver plötsligt.
- Va? undrar jag.
- Vi är lediga imorgon för att halva klassen ska fixa inför balen torsdags.
- Just det, fy fan va skönt, utbrister jag och lutar mig pösigt mot stolen.

Oliver nickar och sedan tackar återigen att han får sova här. När vi ätit oss mätta går vi ned till mitt sovrum igen.

Kvällen börjar allt bli senare och senare, jag gäspar stort och kliver upp ur sängen för att borsta mina tänder och tvätta av mitt smink, undertiden Oliver ligger i sängen och ser på teven. När jag är klar inne i badrummet går jag mot min walk-in-closet och byter om till en pyjamas. Min pyjamas är skit pinsam att ha på sig, men jag orkar inte bry mig om vad Oliver tycker. Sedan kryper jag ned i sängen igen och hans kroppsvärme får mig känna trygghet så jag somnar.

Efter timmar med sömn vaknar jag av att Oliver stryker sina fingrar längst kind.

- God morgon, säger han.

- God morgon, säger jag och öppnar mina ögon och möter blicken av ett par underbara blåa ögon.

Jag får fram min mobiltelefon som ligger på nattduksbordet, det blåa ljuset är starkt och jag måste kisa för att de vad klockan är.

- Oj, är klockan snart tolv?
- Ja, jag vaknade för cirka två timmar sedan, men jag ville inte väcka dig, svarar han.

Jag börjar småskratt och svarar:

- Vad gullig du är.

Sedan tar jag mig upp ur sängen och går mot min walk-in-closet, för att byta om och för att sminka mig, bara mascara. När jag ska gå in till badrummet är Oliver där och borstar tänderna. Jag går lugnt så att han inte ska märka att jag kommer bakifrån och sedan kramar jag honom bakifrån. Längdskillnaden mellan oss gör att jag måste stå på tå för att nå hans varma nacke.

Det första Oliver får syn på är mina sönderskurna armar.

- Oj, Alice, säger han och tar tag i min högra arm.

Jag drar ifrån armarna från hans nacke och sätter dem i kors och svarar:

- Det är inget.
- Detta är allvarligt, pratar du med någon om detta?
- Nej, säger jag tyst. Min kurator är inte till hjälp, min mamma är alltid bortrest eller har alltid

någon anledning att vara borta, hon har inte varit hemma en helg vecka sedan pappa gick bort.

- Jag beklagar, säger Oliver. Kom här.

Jag går fram till honom och Oliver hänger sig över mig och ger mig en kram och säger:

- Jag finns för dig.

Jag kramar om honom hårdare. Kramen varar länge, den värmen och kärleken var länge sedan jag kände och hans parfym påminner mig om pappa, så jag kan inte släppa taget när han försöker avsluta den.

Plötsligt plingar det i Oliver's mobil och motvilligt tittar han vem det var. Det var en av hans vänner från hans gamla skola. Felix heter han.

- Fan.
- Vadå? frågar jag.
- Jag har glömt bort att jag skulle hänga med Felix idag, det är den ända chansen jag har att träffa han innan han åker utomlands.
- Åk, ha kul jag hittar på något, svarar jag och kramar honom.
- Tack, men jag kommer tillbaka ikväll.

Jag nickar och följer honom upp till hallen och sedan tar han bussen mot Mariestad.

Jag bestämmer mig att börja se på en serie. Jag sträcktittar hela dagen och snart kommer Oliver hem igen. Han låser dörren efter sig och kommer ned till

sovrummet, där jag ligger och tittar på sista avsnittet av serien.

Det börjar bli sent, både jag och Oliver är trötta så vi lägger oss och försöker sova, för att det är skola imorgon.

Klockan halv sju ringer alarmet på mobilen och dags för skola. Jag suckar och samma rutin som vanligt, fast denna gång med Oliver. Upp, klä på mig, borsta håret, frukost och sedan helvetet – skolan. Jag och Oliver går hand i hand till skolan. När vi kommer innanför skolans entré möter Oliver blickar som gör han obekvämt, men han tar inte åt sig.

- Du får släppa taget om du vill, viskar jag till honom.
- Nej då, jag finns för dig och ingen kommer att ända på det, viskar han tillbaka.

Jag ger honom ett leende. De stökiga och högljudda eleverna blir helt tysta när dem får syn på mig och Oliver. En av tjejerna på bänken slänger ur sig:

- Jaha, har du hittat slynan nu?
- Jag har inte hittat dig än, så jag tror inte det, säger han tillbaka och låser in sina saker i sitt skåp.

Jag och Oliver går sedan till en ledig bänk och jag lutar mitt huvud mot hans axel och tittar igenom Instagram.

- Ta bild på oss två och ge mig mobilen, säger Oliver kärleksfullt.

Jag gör som han säger och ger honom mobilen. Jag ser att han börjar skriva någonting och sedan postar den. Jag får tillbaka min mobil och ser att Oliver lagt upp bilden på Instagram med en liten fin text ” Vi två mot världen #backofhaters ”.

- Gulligt, säger jag till honom.

Han ler.

Hela dagen går fort och kvällen börjar närma sig. Jag och Oliver ser på film och myser med tända ljus och godis. Efter ett par filmer känner jag mig trött så jag gör mig klar för att krypa ned i sängen, jag somnar omedelbart. Oliver sitter kvar och tittar på någon mer film. Det slutar med att han slummar till på soffan, men hamnar i chocktillstånd när han hör mig skrika för full hals nere i sovrummet. Oliver rusar ned och väcker mig. Jag drömmer om pappa.

- Va händer, säger Oliver med rädsla i rösten.

Jag gråter och svarar:

- Jag drömde om pappa och jag får flashbacks från när han dog.

Oliver lugnar ned mig.

- Jag finns här, säger han.

Oliver lägger sig i sängen bredvid mig och kroppsvärmen han har lugnar ned mig och jag somnar igen.

Vi vaknar igen vid lunchtiden på torsdagen och nu är det bara några timmar kvar tills balen börjar. Jag är full av längtan och mina ben kan inte vara stilla i en sekund. Jag vill bara dit. Det är drygt fem timmar kvar tills balen börjar. Jag har snart rivit ned allt som hänger i min walk-in-closet och vad hittar ingenting jag kan ha på mig. Plötsligt hittar jag den, klänningen mamma gav mig förra året då hon ville att jag skulle vara med i en skönhetstävling, men jag vägrade. Jag tar på mig den och ber Oliver komma, när han kommer in till min walk-in-closet snurrar jag ett varv.

- Wow, vad fin den är, säger han när han får syn på klänningen.
- Tack, svarar jag.
- Min mamma kommer över, hon ville hjälpa dig med håret, säger Oliver sedan. Hon är hårstylist.

Jag nickar och tackar så mycket, någon timme senare kommer Olivers mamma Mia. Hon ser nedstämd ut, som om hon och Olivers pappa har bråkat. Så jag lite extra trevlig mot Mia.

- Vill du ha kaffe eller te, frågar jag när hon tar av sig sina ytterkläder.
- Jag tar gärna en kopp te, svarar hon och sätter upp håret i en hårsvans samtidigt vi går till köket.

Jag gör ordning te till Mia och ger henne sedan koppen. Hon tar en liten mun samtidigt som hon utforskar mitt hår.

- Jag tänker mig att jag lockar ditt hår och gör sedan en fin uppsättning med det främre håret, säger Mia tillslut.
- Ja, det blir jättebra, svarar jag och tar en klunk från mitt vattenglas.

Oliver kommer upp från källaren och sedan ut till köket och säger:

- Jag går och hämtar min kavaj.
- Det behöver du inte göra, säger Mia. Jag har den redan med mig, pappa vill inte ha besök just nu.
- Jaha okej, tack vad snällt, säger han. Vart är den?
- Den hänger i hallen, svarar Mia.

Oliver går till hallen och tar sedan sin svarta kavaj och sedan går ned till källaren igen, jag och Mia gör lika så. Jag sätter mig vid mitt sminkbord och kopplar in plattången i eluttaget och sedan borstar igenom håret med min borste, sedan låter jag Mia göra sitt. Efter cirka en timme är Olivers mamma klar med att locka mitt långa tjocka hår och nu är det bara uppsättningen kvar. När Mia är klar med mitt hår blir jag helt överraskad.

- Vad fint det blev. Tack så mycket, säger jag.
- Det var så lite, svarar hon.

Klockan bara tickar förbi och äntligen är det dags för bal. Jag blir helt uppspelt och helt fylld av glädje. Jag ska få gå på bal med en kille som jag älskar utav hela mitt hjärta.

När vi anländer vid folkets hus i Otterbäcken får jag ett rus, ett sånt rus som när femåriga barn ska få öppna sina födelsedagspresenter. Jag och Oliver tackar Mia för skjutsen och sedan går in. Dörren är trög att få upp och inne i byggnaden spelas musik och elever från årkurs åtta står och dansar. Jag och Oliver glider in på dansgolvet. Vi dansar, dansar och har det kul.

En klump i magen samlar sig när jag får syn på Alexandra, hon gråter.

Nu har jag chansen.

- Jag kommer snart, säger jag högt i Olivers öra så att han skulle höra mig.

Han nickar och jag går mot Alexandra. Jag får ögonkontakt med mig och hon vill gå där ifrån, men jag hinner stoppa henne. Jag tar henne i armen och ber henne komma med mig. Hon gör som jag säger. Vi går ut från byggnaden så vi kan höra varandra mycket bättre.

- Vad har hänt? frågar jag.
- Ne, det är inget, svarar hon och nickar på huvudet.
- Jag ser det, vi är... var bästa vänner.
- Okej, jag mår skit. På grund av allt jag har gjort mot dig, men det du gjorde mot mig är fan inte heller okej.
- Jag vet, Alexandra jag har velat be om ursäkt hur länge som helst, men har aldrig fått chansen. Du

hoppas på mig direkt med ord hela tiden. Du spräckte till och med min mobil.

- Förlåt.
- Det är lugnt, det är jag som ska säga förlåt, säger jag och ger Alexandra en kram.

Alexandra blir mycket lugnare och tackar att hon får en chans att bättra på sig.

- Ska vi gå in igen? frågar hon.

Jag nickar och öppnar den tröga dörren och sedan letar vi upp våra dejter. Kvällen är mycket härlig och jag känner mig glad. Väldigt glad, så glad att jag skulle vilja sjunga en sång för alla på balen. Impulsen får mig att göra det. Jag greppar tag om en mikrofon och ber om uppmärksamheten. Musiken stängs av och jag drar från ett keyboard som gömmer sig uppe på scenen.

- Hej allesammans, säger jag och känner mig som en artist. Jag ska sjunga en egen låt.

De flesta buar och ger mig tummen ned. Det struntar jag i och bara kör.

Buandet övergår till jubel. Den sista tonen på keyboardet klingar ut med hjälp av sustain-pedalen. Tonen försvinner långsamt och jag ställer mig upp och niger och tackar. Ett hav med jubel ekar inne i folkets hus. Vid scentrappan står Oliver, Alexandra och hennes dejt William och väntar på dig. Oliver kramar om mig och berättar hur duktigt jag var. Kvällen leder mot sitt slut och jag är den lyckligaste tjejen i stan. Jag har fått min

Julia Hurtig Johansson

bästa vän tillbaka och jag har en pojkvän som jag älskar mer än något annat. Allt är helt perfekt. Tillslut blir alla älskade.